

Михайло Михайлович Коцюбинський

- Знав дев'ять іноземних мов, серед яких грецька, татарська, циганська.
- Його називали Сонцепоклонником і Соняхом, бо над усе любив сонце, квіти і дітей.
- Служив звичайним клерком у статистичному відділі Чернігівської управи, на роботу ходив з неодмінною квіткою у бутоньєрці.
- У своїх відомих на весь світ творах він оспівував цвіт яблуні, жайворонкову пісню, дитячі очі, малював словом людську біду і красу.

- Народився Михайло Коцюбинський у Вінниці.
- Батько його працював дрібним службовцем, був доброю, чесною і працьовитою людиною, але мав нестримну, запальну вдачу, через що часто міняв роботу.
- Мати, Гликерія Максимівна, дуже любила сина, вклала в нього всю душу.

Письменник згадував, що 12-літнім підлітком він закохався у 16-річну дівчину, а щоб привернути її увагу, вирішив стати «великою людиною» і накинувся на книжки. Твори Тараса Шевченка, Марка Вовчка справили на Михайла таке сильне враження, що він і сам захотів стати письменником.

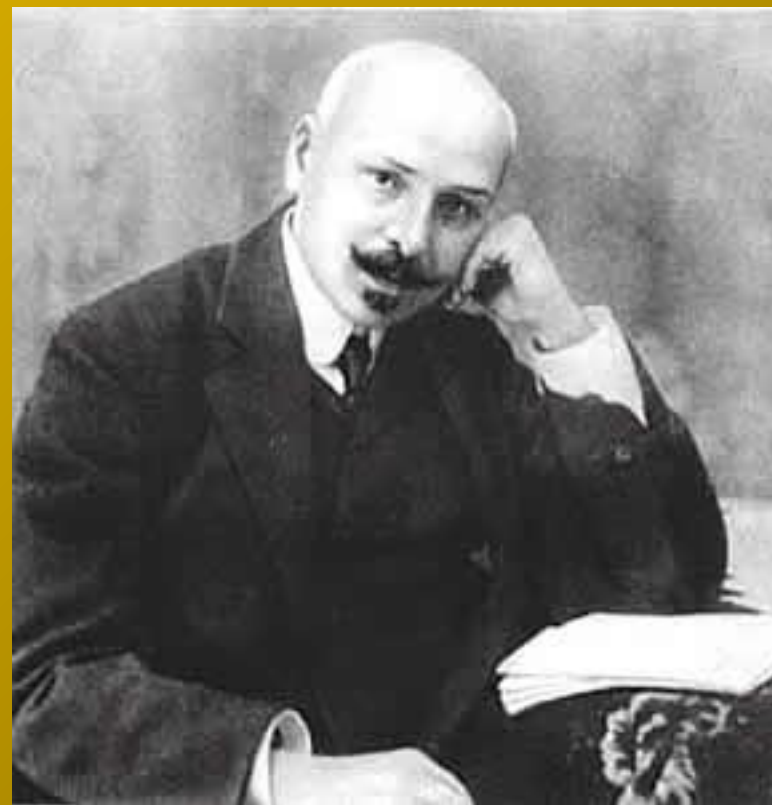

Після закінчення Шаргородської семінарії у 1880 р. М. Коцюбинський поїхав до Кам'янця-Подільського, маючи намір навчатися в університеті, але ця мрія не здійснилася.

У 1881 р. родина Коцюбинських, яка певний час переїздила з місця на місце, повернулася у Вінницю. Через тяжке матеріальне становище сім'ї юнакові не вдалося продовжити освіту: мати осліпла, а згодом помер батько. І відповідальність за досить велику родину (8 чоловік) лягла на плечі Михайла.

У 1886-1889 рр. він дає приватні уроки і продовжує навчатися самостійно, а у 1891 р., склавши іспит екстерном при Вінницькому реальному училищі на народного учителя, працює репетитором.

Згодом Михайло Михайлович переїхав у Чернігів, прикипівши душею до цього придеснянського куточка. Тут зустрів Віру Устимівну Дейшу, закохався, і вона стала його дружиною – вірним другом та помічником.

- Тут вирости його діти — Юрій, Оксана, Ірина, Роман.
- Щотижня у будинку письменника збиралась літературна молодь міста. Сюди приходили такі відомі у майбутньому письменники і поети, як Василь Блакитний, Микола Вороний, Павло Тичина.

Михайло Коцюбинський

Згодом М. Коцюбинський почав мандрувати. Він об'їздив майже всю Європу. На жаль, це був не лише потяг його душі, а й потреба лікуватися.

- 1911 р. М. Коцюбинському призначили стипендію, щоб він міг звільнитись зі служби. Проте письменник почував себе дедалі гірше. Його мучили астма і туберкульоз.

- Час відлічував останні дні полум'яного життя. У лікарні М. Коцюбинський дізнається про смерть найкращого друга, композитора М.В. Лисенка. Звістка про те, що десь у селі від голоду й хвороби, замучений глитаєм, загинув талант, співець горя і селянських гірких сліз Архип Тесленко, мучиться хворобою Іван Франко, а у південних краях гине, не в силі перемогти недугу, трагічне серце мужньої Лесі Українки, глибоко його вразила...
- Навесні 1913 р. М. Коцюбинського не стало. Поховали письменника на Балдіній горі у Чернігові, улюбленому місці його щоденних прогулянок.

«Поліг великий майстер рідного слова, що в огненному горні свого творчого духу переливав його в самоцвітні кристалі і, як великий будівничий, виводив їх, свої мистецькі твори, повні великого художнього смаку, глибокої задуми і безмірно широкої любові до людей...»

Панас Мирний

«Він залишив усім нам... найвищий заповіт: ніколи не розминатися з людиною і завжди бути вірним рідному народові, правді, соціальній справедливості й свободі.»

літературно-меморіальний музей М.М.Коцюбинського м.Вінниця

Павло Тичина